

Hồi 9

Thánh Thượng Giá Lâm

Khi mọi người trên bãi biển đi tản mát khắp mọi nơi rồi, Đường Luân và Bích Cơ mới đưa mắt nhìn nhau. Chàng thở hắt một hơi nhẹ nhõm, thành linh...

Bích Cơ như một cánh bướm bay vù tới, nhảy vọt vào lòng của Đường Luân, nước mắt ràn rụa, nàng thủ thỉ:

- Đường... ta đã làm cho mi suýt nữa phải...

Đường Luân trả lời:

- Chẳng có điều chi can hệ.

Thực ra vào lúc đó, nếu Đường Luân lãnh đòn trí mạng đi nữa thì ngửi phải mùi hương ngào ngạt trong mái tóc của Bích Cơ tỏa ra, cũng đủ làm cho chàng quên hẳn sự đau đớn.

Bích Cơ ngẩng đầu nhìn Đường Luân nói:

- Lưỡi Thủy Vân kiếm ta không trả cho mi nữa.

- Tại sao?

Bích Cơ hần học, nửa đùa, nửa thật:

- Để sau này, nếu một ngày kia mi hống hiếp ta thì ta sẽ dùng nó mà đâm mi suốt từ trước đến sau lưng.

Đường Luân thở dài:

- Cũng được!

Đôi mắt của Bích Cơ tỏa đầy một thứ hào quang của hạnh phúc, Đường Luân khen nàng:

- Mỗi lần tôi gặp cô nương thấy đều ăn vận bằng một bộ quần áo khác nhau, thật là thiên biến vạn hóa, nghìn tía muôn hồng.

Bích Cơ đắc chí, rời khỏi lòng của Đường Luân làm một động tác trong vũ điệu, đoạn cười tinh nghịch nói:

- Có chi là lạ! Ta có tất cả một nghìn bộ quần áo khác nhau, nếu mặc cho đủ thì mi xem mới thỏa.

Đường Luân vói tay nắm lấy cương ngựa, cùng với Bích Cơ sánh vai nhau đi lần về phía trước. Lúc bấy giờ bóng nguyệt đã tà tà về phía cuối chân trời...

Bích Cơ bỗng giựt mình đánh thót, hốt hoảng nói:

- Không xong, ta gạt cha ta mà lên ra đây. Nếu người kiếm chẳng thấy ta chắc lo sợ lắm!

Đoạn nàng cúi xuống nói nho nhỏ vào tai Đường Luân:

- Thôi! Ta về đây!

Nói đoạn, trao cho chàng một cái nhìn trù mẩn, đoạn lần bước đi vào chỗ âm u, đen tối của bìa rừng.

Đường Luân thần thờ như người mất vía, đứng trong gió lộng của rừng đêm mà ngẩn nhìn bóng dáng thướt tha huyền ảo của người đẹp.

Theo nhịp chân của Bích Cơ, Đường Luân mơ màng cảm giác như mình đánh rơi một vật gì quý giá nhất đời.

Nhún mình nhẩy lên con Thiên lý câu, Đường Luân tự mắng thầm, ban nãy mình quên hẹn với người đẹp để gặp nhau lần thứ nhì tại nơi đâu và hiện này nàng trú ngụ ở nơi nào.

Đồng thời nhiệm vụ mà sư phụ giao phó cho mình vẫn chưa làm tròn, thật là khó xử.

Nếu không khi sư phụ hay mình và Bích Cơ yêu nhau thì sư phụ sẽ đau lòng biết mấy.

Vì ông ta ngày thường vẫn cho mình là một người lạnh lùng nhất, lý trí nhất, bình tĩnh nhất và không ham mê nữ sắc. Mãi khen mình là một người sắt đá. Ông ta đã tự hào rằng đã tìm ra mình là một đứa học trò quý báu nhất và sau này sẽ truyền ngôi chưởng môn Hiệp Nghĩa Tông cho mình.

Nghĩ đến đây Đường Luân vỗ hai tay đánh đét, xua đuổi những ý tưởng miên man, thúc mạnh vào hông ngựa để phi về phía hẹn nhau với sư phụ.

Trong một thoáng, con Thiên lý câu đã đưa Đường Luân đến một khu rừng sâm uất, chàng thông thả xuống yên võ đầu nó mà bảo rằng:

- Nhiệm vụ của mi đã hoàn tất, vậy hãy về trước mà yên nghĩ!

Đoạn để nhẹ một đá vào hông nó, Thiên lý câu quay đầu lại cạo sát vào mình của Đường Luân tỏ vẻ trù mến, rồi bỗng dừng cất cao bốn vó, hí lên một tiếng vang trời, cất mình đi thẳng.

Thiên lý câu đi rồi, Đường Luân nhìn quanh quất không thấy sư phụ đâu, bỗng giựt mình thoáng nghe gần đây có tiếng hơi thở của một người. Chàng nín thở đi lần về phía đó.

Đang lơ mơ, bất thành lình chàng nghe thấy như có một cánh tay chụp một cái nhanh như điện vào huyệt Quan Nguyệt của chàng.

Bị tập kích bất thành lình, không kịp suy nghĩ, Đường Luân vội xử một thế Hoài trang bảo nguyệt, dùng bàn tay hữu của mình móc một cái cực kỳ hung bạo vào cánh tay kỳ quặc đó.

Miếng Hoài trung bảo nguyệt của Đường Luân nhanh như sao sa, khả tiến khả thoái, thật là một kiệt tác trong làng võ, người tầm thường không sao làm nổi.

Đường Luân nhanh, người kia lại nhanh hơn. Rõ ràng thấy mình đã bấu chặt được cườm tay của đối phương, nhưng rút cuộc, lại vớ một cái hụt vào khoảng không.

Đường Luân thất sắc, biết rằng người đó không phải là hạng tầm thường, vội vàng thủ thế, lướt nhanh về phía trước để tránh khỏi đoạn đường sầm uất.

Gót chân của Đường Luân vừa thoát khỏi mặt đất chừng ba bước thì cườm tay hữu của mình bị khóa ngang một cái. Người khuất mặt không biết dùng thân pháp gì mà bám sát theo chàng, dùng năm ngón tay gầy gò khô đét, nhưng lại cứng hơn thép, khóa chặt lấy mạch môn của chàng.

Đường Luân giựt mình kinh hãi, nạt lên một tiếng:

- Buông tay ra!

Hai bàn tay của chàng cất lên như một mũi kéo khổng lồ cắt ngang thân hình của người ấy.

Chân tả tấn công vào huyệt Nhũ căn, chân hữu mượn chân tả làm bình phong để đá vào Hạ âm của người ấy. Một đòn bảo toàn hai miếng, đó là ngón Âm dương đoạt mệnh Câu hồn cước!

Hai ngọn đá của Đường Luân mạnh hơn nghìn cân lại nhanh như bay như biến, mà lạnh lùng thay, con người gầy gò kia lại dùng một thân pháp kỳ xảo, thoát khỏi hai chân của chàng trong đường tơ kẽ tóc.

Đá hai cước không trúng đích mà mạch môn của chàng vẫn bị năm ngón tay gầy gò đó xiết chặt. Tình thế hết sức nguy cấp, lại nạt lên một tiếng, chàng dùng một thế Thiên vương thác pháp hòa lẫn với Bá vương hàm sơn, vẩy mạnh một cái. Trong cơn hỗn độn, chàng dùng tay tả móc một đường chớp nhoáng vào huyết Kiến lý của đối phương. Đó là một thế Đại cầm nã của Thiếu Lâm phái hỗn hợp với Nã đinh thức của Pháp Hoa Tông, hai đòn dùng chung trong một lúc làm tăng gia khí thế rất nhiều.

Nhưng người khuất mặt kia thành linh dồn sức mạnh vào năm ngón tay, làm cho Đường Luân cảm thấy năm ngón tay đó cơ hồ như năm chiếc móc thép bấu chặt vào thịt mình, lập tức nghe thấy bản thân bất toại, tứ chi rã rời.

Nhưng mà, người kia cũng rên rỉ một tiếng rồi loạng choạng té ngửa ra.

Đường Luân mừng rỡ reo lên một tiếng, nhảy vù tới trong cái thế Tang ung cầm thố chộp vào người ấy.

Đoạn bất thành linh trở ra một ngón, xĩa thẳng vào huyết Hoàng cơ, cùng trong một lúc dùng bàn tay của mình đâm trái một đường vào Uyển mạch của hãn bằng thế Ngọa hổ tàng long.

Người khuất mặt kia loạng choạng ngồi bật xuống đất. Đường Luân tiến thêm bước nữa, nhưng thành linh cảm thấy trước mắt mình hiện lên vô số ngón tay đâm tua tủa, người ấy nạt:

- Hay cho đồ đệ, mi dám trả ơn ta bằng cách này...

Câu nói vừa dứt, có một ngón tay huyền bí xĩa vào huyết Phúc hải của Đường Luân, làm cho chàng phải ghì chân đứng lại.

(thiếu 2 trang)

- Vì lưỡi gươm đó còn có cái tên là Vô Hồn điệu nên việc này kể ra thì dài dòng, ngày sau mi tức khắc biết.

Đường Luân lại hỏi:

- Người trong võ lâm đều đổ xô về đây để tranh đoạt Võ lâm tam bảo, trong đó đệ tam bảo là Bích Cơ ma nữ, sư phụ nghĩ sao về người này?

Người áo đen sấn giọng:

- Con nhỏ này có sắc khuynh thành, nhưng trong lòng độc ác. Để cho nó sống sẽ gây ra nhiều việc tà trời, gieo tai hại cho làng võ. Thừa dịp này, mi hãy tìm cách tiêu diệt nó.

Câu nói này như một gáo nước lạnh dội vào đầu Đường Luân. Còn đang bàng hoàng, người áo đen nói tiếp:

- Ta còn phải gấp rút lên đường để thương lượng làm một công việc thứ hai... Mỗi hàng này là thượng khách, chính là đương kim Hoàng đế đó.

Nói đoạn ông loạng choạng bước vào trong rừng sâu.

Đường Luân hết sức ngỡ vực, theo qui lệ của Hiệp Nghĩa Tông, chờ cho sư phụ đi xa rồi, chàng mới phi thân lên một ngọn cổ thụ đảo mắt nhìn quanh.

Từ xa xa, nghe thấy có tiếng ồn ào huyền ảo.

Chàng phi thân trở về mặt đất, thò tay vốc một vốc bùn xoa lên mặt, đoạn lần bước trong đám cây rậm rạp đi thẳng về phía trước.

Qua một đoạn đường, chàng bỗng giật nảy mình vì phía trước có rất nhiều người mặc áo vàng, tay cầm trường kiếm đứng thành vòng cung.

Trong ấy có một vị hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng đang nhắm nghiền cặp mắt.

Trong đám kiếm sĩ đó, Đường Luân còn nhớ ra có một người võ sĩ đẹp trai là Hoàng đại nhân.

Bọn họ đang đứng vây chung quanh một người mặc áo gấm sắc sỡ, trên mặt che ngang một vuông lụa màu trắng. Trên áo người này có thêu một con rồng đang giương nanh múa vuốt.

Cặp mắt của Đường Luân long lên sòng sọc:

- Hẳn chắc là đương kim Hoàng đế?

Nhìn kỹ, thấy sau lưng hắn còn có Trường Bạch nhị quái Miêu Bá Tây, Thường Phong Lâm...

Bên cạnh còn có một người chuyên môn dắt mối cho Hiệp Nghĩa Tông là Trần Như Phong.

Đường Luân còn đang kinh dị thì sư phụ đã từ trong bụi rậm nhảy xổ ra, vẫn đưa lưng về phía họ.

Trần Như Phong cười nói:

- Đại ca đã đến.

Người mặc áo long bào vừa dợm mở miệng thì Thường Phong Lâm đã cướp lời:

- Người anh em kia, đây là đương kim Hoàng đế, hãy quay lại mà làm lễ.

Vô Tông Khách nạt:

- Câm mồm lại... ta là người đi buôn, không phân biệt sang hèn.

Bọn cận vệ thấy đều thất sắc, chỉ có người mặc áo long bào cười ồ ồ nói:

- Ta lại thích cái lối thành thật của người.

Vô Tông Khách lạnh lùng nói:

- Đừng lời thôi dài dòng, mi cần gì cứ nói.

Một vị quốc sư mặc áo cà sa màu đỏ đứng hộ vệ bên cạnh người mặc áo long bào thành linh trợn mắt, tuốt phất binh khí ra, giận dữ lộ ra mặt.

Người mặc áo long bào giơ tay ngăn lại, nói:

- Tôi nghe đồn danh của tiên sinh vang dậy trong võ lâm, thường hay gánh vác những công việc người khác không thể làm được.

- Chính thế!

Người mặc áo long bào giơ tay ngăn lại nói:

- Trẫm nghe đồn Đông hải ma quân có một người con gái, tên gọi Bích Cơ, là trang giai nhân tuyệt sắc.

Nằm trong bụi rậm, Đường Luân tim đập thành thịch. Chàng nín thở lắng tai nghe rõ từng chữ một.

Người mặc áo long bào nói với một giọng say sưa:

- Trẫm... trẫm rất may được dịp ngắm nhìn mặt ngọc, thấy rằng bốn chữ "khuyên quốc khuyên thành" không thể hình dung. Trong nội cung có tàng trữ chân dung của Đắc Kỷ đời nhà Thương, Bao Tự đời Chiến Quốc... mà cũng không thể so sánh... Trẫm thấy sắc đẹp mà sợ, đau một trận nên thân, suốt ngày nằm trên long sàng mà tương tư người đẹp...

Vô Tông Khách lạnh lùng cắt ngang:

- Bệ hạ là người đứng đầu trong một nước, lẽ ra phải thương dân mến nước. Lo làm sao cho nền chánh trị được vững vàng... Luận về nữ sắc, thì ba ngàn cung nữ trong tam cung lục viện đều là những người đẹp do các nơi tuyển chọn đưa đến, như thế còn chưa vừa lòng bệ hạ sao?

Nhà vua lắc đầu:

- Bọn họ đều là những nàng son phấn tầm thường. So với Bích Cơ chỉ là gà với phượng, bùn đất với ngà ngọc.

Đường Luân tức giận tràn hông, thật muốn vùng dậy cho lão hôn quân này một trận nên thân.

Vô Tông Khách gắt gỏng:

- Bây giờ các hạ muốn gì?

Người mặc áo long bào cao giọng:

- Tôi muốn lão tiên sinh phải dùng trăm phương nghìn kế để bắt cho kỳ được con Bích Cơ...

Giọng hấn run rẩy:

- Trẫm mà được Bích Cơ rồi, sẽ tấn phong vào điện Chiêu Dương, để sống cảnh cung vàng điện ngọc, mà hưởng cảnh giàu sang tuyệt đỉnh.

Vô Tông Khách ngửa cổ cười ha hả:

- Điều kiện của bệ hạ ra sao?

Nhà vua giựt mình, suy nghĩ giây lâu mới nói:

- Phú quý vinh hoa, vàng son gấm vóc, tùy tiên sinh muốn gì cũng không tiếc.

Vô Tông Khách cười nhạt:

- Như thế gọi là đủ ư?

Người mặc áo long bào sừng sờ giây lát nói tiếp:

- Nếu tiên sinh mà cần người đẹp để giải sầu thì trẫm cũng không tiếc.

Người áo đen gần giọng:

- Đông hải ma quân là một nhân vật lấy lòng, điều này bệ hạ đã biết. Người trong làng võ Trung nguyên không một ai dám đến gần hấn trong ba thước. Ngày hôm nay muốn cướp con gái cưng của hấn, thật là thiên nạn vạn nan. Vậy thì bệ hạ đừng trách già này sao đòi giá quá đắt!

Trần Như Phong chen vào nói:

- Thán thượng đang sốt ruột, đại ca cần điều kiện gì cứ nói thẳng ra.

Vô Tông Khách gần giọng:

- Nghe đây... một con Bích Cơ của thằng Liên Hải Thiên già này xin đánh đổi với ba ngàn cung nữ của bệ hạ. Ngoài ra còn những toa thuốc bí truyền của các vị Thái y trong Hoàng cung và một trăm lễ tám đường roi của Cẩm y thị vệ tẩy phải đều truyền lại cho lão phu được biết.

Nằm trong bụi cỏ, Đường Luân ngó ngẩn tâm thần. Chàng đã hiểu thấu tâm tình của sư phụ, là một người chỉ biết lấy gió mát trăng thanh làm bạn, lấy hoa rừng cá suối làm vui, mà ngày hôm nay cố sao lại ra điều kiện như vậy?

Đem một người con gái đưa vào chốn hậu cung vốn thật là một điều tặc ác, huống hồ gì người này lại là người mình đang say sưa trù mến.

Đường Luân cảm thấy trong lồng ngực của mình dâng lên một niềm uất ức, cõi lòng cơ hồ tan nát vì quyết định tàn nhẫn của sư phụ.

Còn đang sững sờ như ngây dại, bỗng nghe sư phụ nói tiếp:

- Còn nữa, ta muốn mi bù thêm phân nửa giang sơn gấm vóc, mi có bằng lòng hay chăng?

Người mặc áo long bào bị điều kiện quái gở này làm cho giựt mình thối lui một bước, trở cặp mắt kinh dị nhìn người áo đen, cơ hồ cảm thấy có những trang huyền sử bao bọc lấy con người kỳ quặc đang đứng trước mặt mình.

Thình lình quốc sư là Đại pháp tăng mở bừng cặp mắt, nhìn Vô Tông Khách cười hề hề lớn tiếng nói rằng:

- Bần tăng vốn cư ngụ ở miền Tây, nghe đồn rằng đất Trung nguyên có một người tên gọi là Vô ảnh Vô hình Vô Tông Khách, chuyên làm những việc người khác không thể làm. Ta ngỡ hắn là ba đầu sáu tay, nào ngờ chẳng qua là một lão già gầy như que củi.

Đường Luân nằm trong bụi cỏ cảm tức bồi hồi, liếc mắt nhìn lên, thấy một chiếc bóng màu đỏ bay vù tới. Thì ra Đại pháp tăng đã nhảy xổ tới tấn công sư phụ.

Đường Luân vội nghĩ:

- Sư phụ đang thọ thương, làm sao có thể đương cự với một nhân vật số một, số hai của triều đình.

Nghĩ đến đây, bản năng thúc đẩy chàng cầm thanh Hỏa long thần kiếm nhảy ra chặn đường Đại pháp tăng.

Đại pháp tăng được đương kim Hoàng đế phong làm quốc sư thì không phải tay vừa.

Đang liệng mình giữa rừng không bỗng thấy hào quang trời dậy. Một đường gươm lóe ngang trước mặt. Ông ta vội vàng dùng một thế võ đặc biệt của người Tây tạng, lộn ngược một vòng để thoát khỏi đường gươm.

Cùng một lúc, xâu tràng hạt trong tay lão bay vù vù ra nhắm vào vai của Đường Luân mà tấn công dữ dội.

Đòn ấy tuy tầm thường, không có chi bí hiểm, nhưng thật ra đó là một sát thủ của người Tây tạng, có tên là Ngã phạt hồi đầu!

Đường Luân chém hụt một gươm, vụt cảm thấy một luồng sức mạnh xô tới, cấp tốc thu gươm trở về biến ra thế Kim cương khóa hải, tránh khỏi râu tròng hạt để rồi thích một mũi thần tốc vào thân hình của đối phương.

Lúc bấy giờ, cả hai người thấy đều mất trọng tâm mà từ từ rơi trở về mặt đất.

Hai chân vừa chấm đất, Đại pháp tăng buông ra một tiếng cười quái gở, lầm bầm:

- Mày tới số rồi!

Câu nói chưa dứt thì râu tròng hạt trong tay lão vụt bung ra thành một cái hình tròn, tạo thành một thế Phục yêu ngọa hổ, dồn sức mạnh vào huyết Động Tuyền, để cho cái vòng tròn quái lạ đó hứng lấy đường gươm của Đường Luân.

Thâm ý của lão muốn dùng Đại lực Kim cương pháp của Tây tạng làm cho lưỡi gươm của Đường Luân phải gãy làm hai đoạn.

Một tiếng "cảng" vang lên. Lửa bắn ra tung tóe. Việc xảy ra thật ngoài sự ước đoán của lão thầy tu Tây tạng, vì sự sắc bén của lưỡi gươm Bá kiếm cắt đứt phăng râu tròng hạt của lão.

- Dừng tay!

Nghe sư phụ lên tiếng, Đường Luân chém dứt một gươm, đồng thời đá nhá hai đá vào cườm tay của lão, để cho một đòn thật tung ra là là sát đất, suýt nữa đã làm cho Đại pháp tăng té chống gọng.

Thừa lúc địch thủ kinh mang, Đường Luân nhảy vù vào bụi rậm mất dạng.

Đại pháp tăng là một bậc võ lâm tiền bối, danh vang miền Tây vực, nhưng xấp chiến với Đường Luân, chưa đầy hai mươi hiệp thì phải thua một cách chua cay, làm cho mười hai tên Cẩm y thị vệ giựt mình kinh hãi, tuốt trần binh khí, kết thành một vòng tròn bảo vệ đương kim Hoàng đế.

Hoàng đế sau khi lấy lại bình tĩnh:

- Người... người mặt mày lọ lem kia là ai?

Trần Như Phong cười trả lời:

- Tàu bệ hạ, đó là đồ đệ của Vô ảnh Vô hình Vô Tông Khách.

Hoàng đế nhân lớn tiếng hỏi:

- Ủa, cơ sao Trần lão huynh lại biết người này?

Trần Như Phong ầm ứ chưa kịp trả lời thì Đại pháp tăng đã bước tới, lớn tiếng nói:

- Khỏi râu bệ hạ, bọn này sắp đặt như thế để lừa cho bệ hạ vào tròng, kính xin bệ hạ hãy cẩn thận cho lắm.

Hoàng đế khoác tay, lạnh lùng bảo:

- Quốc sư hãy đứng yên, cứ theo tài bộ của Quốc sư thì không thể nào hơn Hải Ma được. Vì vậy mà trẫm phải... mạo hiểm thử thách một phen.

Đại pháp tăng then đỏ mặt, cúi đầu lui về chỗ cũ.

Lúc bấy giờ, Vô Tông Khách mới nghiêm trang cất giọng:

- Vậy thì... công việc giữa chúng ta như thế kể là xong, xin bệ hạ đừng ăn năn hối hận.

Hoàng đế thở dài lẩm bẩm:

- Lấy nửa mảnh giang sơn gấm vóc để đánh đổi...

Vô Tông Khách tiếp lời:

- Đánh đổi một người con gái quốc sắc thiên hương, thiên kiều bá mị.

Đoạn gơ tay trở lên nền trời cao lồng lộng, ông ta bảo:

- Có cao xanh làm chứng, đúng một tháng nữa tôi sẽ giao con Bích Cơ cho bệ hạ ngay tại chỗ này.

Hoàng đế hốt hoảng:

- Một tháng! Sao lâu thế?

Người áo đen gằn giọng:

- Chẳng lẽ bệ hạ lại muốn lấy cả một mảnh giang sơn gấm vóc để đánh đổi lấy Bích Cơ ngay trong giờ này sao?

Hoàng đế sững sùng, trầm ngâm mà không trả lời. Vô Tông Khách cất lên một chuỗi cười ha hả, rồi lẫn vào rừng sâu. Tiếng cười nhỏ dần... xa dần, xa dần... rồi mất hẳn.

Trần Như Phong cười toe toét, quay lại râu rắng:

- Râu bệ hạ! Việc mua bán đổi chác như thế là xong, tôi phải theo hấn hỏi thêm vài điều cho rõ.

Nói đoạn xoay lưng trở thuật phi hành đi theo hướng đi của Vô Tông Khách.

Nằm trong bụi rậm, Đường Luân cơ hồ như ngất đi. Toàn thân giá lạnh như băng. Trần Như Phong đi xa rồi chàng mới lần lần lấy lại bình tĩnh và cũng trở thuật khinh công theo sau Trần Như Phong.

Qua khỏi một quãng đường sấm uất, Đường Luân thấy sư phụ của mình đang ngồi xếp bằng điều trị thương thế.

Trần sư thúc đang đứng bên cạnh khoa chân múa tay, bình phẩm việc buôn bán ban này.

Đường Luân vạch bụi rậm, gọi:

- Sư phụ!

Đoạn nhảy xổ lại, chàng giựt mình kinh hãi khi thấy sắc mặt của sư phụ nhợt nhạt như tàu lá. Ông ta đang cởi chiếc áo đầm máu của mình ra.

Lần này là lần thứ nhứt Vô Tông Khách không còn giữ theo lệ cũ, đưa lưng về phía người đang đối thoại với mình nữa.

Sau khi cởi hết mấy lớp áo be bét, đầy những máu ra, Trần Như Phong mới lấy ra một lọ thuốc, rắc trên lưng của Vô Tông Khách mà cầu nhàu:

- Thật không ngờ đại ca cũng có ngày hôm nay!

Vô Tông Khách đưa cặp mắt lơ lơ nhìn Đường Luân, yếu ớt nói:

- Tuy vậy mà không sao... Ban nãy... ta thảo luận điều kiện với thằng hôn quân thì mi cũng nghe hết. Nếu trong vòng nửa tháng mà ta chưa được khỏe mạnh, thì công việc này giao cho mi lo liệu.

Đường Luân đau lòng như cắt, gượng hỏi:

- Sư phụ thật tình muốn làm cho xong việc này ư?

Vô Tông Khách lạnh nhạt trả lời:

- Còn phải hỏi, chúng ta chỉ tốn một chút công sức mà đánh đổi được nửa mảnh san hà của thằng hôn quân, còn đòi gì nữa?

Đường Luân ấp úng:

- Nhưng mà... Hiệp Nghĩa Tông hành hiệp trượng nghĩa, không nên vì quyền lợi cá nhân mà dụ Bích Cơ vào chỗ chết.

Vô Tông Khách quắc cặp mắt sáng như điện lên nhìn Đường Luân gắt:

- Mi nghĩ con Bích Cơ là người tốt ư?

Đường Luân ấp úng, nói chẳng nên lời. Bỗng Trần Như Phong cười ha hả, cặp mắt tinh quái của ông ta dán chặt vào Đường Luân, nói một câu đầy vẻ hài hước:

- Hừ! Ta đoán ra rồi!

Đường Luân vội hỏi:

- Sư thúc đoán ra được việc gì?

Trần Như Phong lớn tiếng:

- Cứ mỗi lần mi nhắc đến tên Bích Cơ thì giọng nói run run. Hừ! Ta đoán chắc mi đã bị con Bích Cơ thu hồn rồi.

Đường Luân đỏ mặt thét:

- Nói nhảm!

Trần Như Phong thấy nét mặt sượng sùng, e thẹn của Đường Luân càng cười già.

Vô Tông Khách gật gù nói:

- Đường Luân là một con người sắt thép, chắc không phải hạ tâm thường như thế!

Nói rồi ông nhắm nghiền cặp mắt lại nhập định để trị thương. Trần Như Phong vuốt râu cười khà:

- Ta nói cho mi nghe. Ta đây lão luyện giang hồ, giao thiệp rộng. Nếu mi mà muốn cưới vợ thì hãy năn nỉ ta. Ta sẽ tìm cho một nơi xứng đáng.

Đường Luân dở khóc dở cười. Trần Như Phong lại cười lên như nắc nẻ. Nhưng thành linh lão ngưng bật, nghiêm giọng nói:

- Đường Luân, ta đoán chắc thằng hôn quân ấy không bao giờ cam tâm lấy nửa mảnh giang san để đánh đổi con Bích Cơ một cách dễ dàng như thế. Vào giờ này, chắc chúng nó đang bàn tán... Sư phụ của mi thọ thương rất nặng, cần ta điều trị. Vậy mi hãy trở lại chỗ ban nãy thám thính hư thực ra sao.

Đường Luân gật đầu tuân lệnh, lủi thủi len vào bụi rậm lần bước về chỗ ban nãy.

Trần Như Phong thấy Đường Luân đi rồi mới quay trở lại ngồi xếp bằng đối diện với Vô Tông Khách.

Sau một giây điều khí, lão ta từ từ dựng bàn tay hữu, trở ra một ngón. Từ trong lòng bàn tay của lão có một luồng hơi ấm áp tỏa ra xông vào hai mạch Nhiệm đốc của Vô Tông Khách khiến ông ta lập tức cảm thấy một thứ cảm giác êm đềm, thoải mái lan khắp toàn thân.

Thình lình Trần Như Phong nạt lên một tiếng, bàn tay của lão đi nhanh thoăn thoắt, điểm một loạt khắp những đại huyết trên mình của Vô Tông Khách.

Thần hình của Trần Như Phong thoát trước, thoát sau, lúc tả lúc hữu, dường như đang tấn công một kẻ cường thù, đại địch. Trong chớp mắt, mồ hôi trên mình lão vã ra như tắm, tổn hao khí lực gấp mấy lần đối chọi thực sự với một tay cao thủ.

Sau khi điểm huyết hoàn tất, Trần Như Phong nhìn vào vết thương, thất thanh mà nói với Vô Tông Khách rằng:

- Đại ca, bọn Thiên La giáo quả thật là đáng sợ. Phen này chúng ta gặp phải tay đối thủ rồi đó.

Vô Tông Khách đôi mắt nhắm nghiền không trả lời. Đó đây phẳng lặng như tờ, cảnh rừng sâu thật là tịch mịch, chỉ có hơi thở là còn nghe thấy.

Hơi thở ban đầu gấp rút và nặng nhọc, lần lần hơi thở bắt đầu điều hòa, chứng tỏ rằng công lực của lão ta đang dần dần khôi phục.

*

* *

Len lỏi giữa rừng sâu, Đường Luân vừa tiến về phía trước, trong lòng vừa triền miên suy nghĩ.

Chàng đang đứng vào một tình thế vô cùng khó xử. Bảo chàng bắt sống người yêu của mình để dâng cho một gã đàn ông khác thì quả thật là một việc đau lòng không thể tả.

Chàng lại nghĩ, nhưng biết đâu Bích Cơ lại chẳng muốn cảnh vàng son gấm vóc, sang giàu tuyệt đỉnh mà bằng lòng giam mình trong điện ngọc.

Lòng chàng rối tơ vò, bất giác đi gần đến chỗ họp ban nầy lúc nào mà chàng không hay.

Tiếng bàn tán xì xào lôi chàng trở về thực tế. Chàng lại cúi xuống, vốc một vốc bùn bôi lên mặt, và bôi lên thanh gươm sáng loáng của mình. Đoạn rón rén đi về phía trước.

Xuyên qua cành cây kẽ lá, chàng thấy Đại pháp tăng đang khoa chân múa tay, lớn tiếng biện bác. Chàng vội lắng tai nghe ngóng...

- Bần tăng bất tài nhưng cũng quyết báo mối thù ban nãy và làm sao cho bệ hạ được thỏa lòng ao ước. Bệ hạ xuống chỉ cho bần tăng được phép trở về Tây vực thỉnh Bác Không Đại Phật đến đây giúp sức. Chỉ trong vòng nửa tháng thì Bác Không Đại Phật ắt sẽ đến triều kiến, chừng đó bệ hạ kỳ hạn trong vòng ba ngày, phải bắt được Bích Cơ. Như vậy bệ hạ khỏi mất một tắc đất mà người đẹp vẫn vào tay.

Bần tăng lại thừa dịp này mà trừ khử Vô Tông Khách. Được như vậy, bệ hạ cũng được yên tâm, khỏi phải lo lắng đến con người kỳ quặc ấy nữa.

Hoàng đế hậm hực:

- Quốc sư có ý đó cơ sao chẳng tâu lên cho sớm. Vậy thì hãy hỏa tốc thi hành. Nếu việc mà thành công thì trẫm sẽ phong cho Quốc sư làm Hoạt phạt, đồng thời sắc phong cho xây dựng chùa chiền để trấn giữ miền Tây vực.

Đại pháp tăng cung kính cúi đầu tâu:

- Thánh thượng ban ơn, bần tăng dầu nát thân này cũng không dám oán.

Dứt lời, lão quy lưng lại, hai ống tay cựa sa bồng căng ra như hai cánh bướm, để rồi thân hình của lão nhắm hướng tây đi thẳng. Mười hai vị thầy tu Tây tạng mặc áo đỏ đứng chung quanh lão cũng lục tục nối gót lên đường.

Hoàng đế nổi lên một chuỗi cười đắc chí, vừa định truyền cho mấy tên cận vệ thối lui vào rừng bỗng có một tiếng nạt kinh rợn vang lên:

- Khoan...

Hoàng đế giật mình, quay đầu nhìn lại thấy một bóng người đang vạch bụi rậm bước ra. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng danh giá và bước đi chập chờn như ma trời của người ấy, Hoàng đế bất giác giật mình, run rẩy nói:

- Ngờ là ai... té ra là Ma Đại Nhân.

- Thật lấy làm vinh hạnh. Bệ hạ long thể an khang mà còn nhớ đến Vô Hồn tông chủ thật là ngoài sự ước đoán.

Thường Phong Lâm và Miêu Bá Tây thấy thái độ hậm hừ của Ma Đại Nhân thấy đều kinh sợ.

Ma Đại Nhân lạnh lùng nói:

- Nhị vị tam phẩm bảo vệ Đại nhân bất tất phải kinh sợ. Nếu ta mà thẳng tay thi hành điều luật thì hai mi đã mất mạng từ lâu. Thật là lớn gan, không cảm chân được Độc thư sinh và lão già ăn mày thì phải tự đánh vỡ Thiên linh cái mà chết, sao còn dám trốn tránh đến ngày nay.

Đoạn lão cười:

- Nhưng lần này bản tông chủ phá lệ, tạm thời để cho hai người được sống.

Trường Bạch Nhị Quái nghe nói, kinh hãi đến không dám mở miệng.

Chỉ có Thiên đài sơn Hoàng Thiên Huân vì sợ Hoàng đế có điều chi sơ thất nên vội ra dấu cho mười hai tên Cẩm y thị vệ kết thành một cái hình hoa mai bảo vệ cho Hoàng đế.

Mười hai thanh trường kiếm thấy đều tốt ra khỏi vỏ, Hoàng Thiên Huân cả tiếng quát:

- Ma Đại Nhân đã hành sự theo thánh chỉ hay chưa?

Ma Đại Nhân hằm hừ, bất thành lình lướt tới cách Hoàng đế chừng một trượng. Hoàng đế giựt mình thối lui một bước. Ba tên Cẩm y thị vệ đồng thét vang một tiếng, chia ba mũi gươm vào giữa ngực của Ma Đại Nhân.

Đứng trước ba mũi gươm lóng lánh sáng ngời, Ma Đại Nhân vẫn bình thản như không có việc gì xảy ra. Lão khẽ vung bàn tay về phía trước, một luồng hơi lạnh thấu xương tràn tới.

Vải lụa the màu trắng che ngang trước mặt của Hoàng đế thành lình bị luồng gió lạnh đó cuốn đi.

Đường Luân chớp nhanh cặp mắt để nhìn cho kỹ Long nhan.

Chàng cứ ngỡ rằng gương mặt của nhà vua chắc phải là đường đường chính chính, hoặc tươi như ngọc như ngà, hoặc uyên nguyên không thể tả...

Nào ngờ, mảnh vải vừa rơi xuống, tức khắc làm cho Đường Luân vô cùng thất vọng, vì Hoàng đế lại là một người mặt rỗ chằng chịt, cặp mắt lờ mờ. Thâm tâm Đường Luân chưa xót, không dám đem sắc diện của người này so sánh với Bích Cơ.

Hoàng đế giựt mình, giận dữ thét vang:

- Ma Đại Nhân... mi... mi muốn phạm thượng!

Ma Đại Nhân nham hiểm trả lời:

- Tôi là hạng người gì mà dám làm kinh thánh thượng, chỉ có vài điều muốn tâu bệ hạ.

Ma Đại Nhân hạ thấp giọng tiếp:

- Cái kế liên hoàn của bệ hạ thật là khéo léo, nhưng mà bệ hạ coi chừng... Lẽ ra, tôi muốn thừa dịp trừ khử Quốc sư đi, nhưng vì nghe nói hần sẽ về Tây vực để mới Bác

Không Đại Phật nên mới tha cho. Chờ cho Bác Không Đại Phật đến đủ tôi sẽ tung ra một mẻ lưới mà bắt trọn ổ, để đưa tất cả bọn chúng vào nơi thế giới Vô Hồn.

Hoàng đế nghe nói mặt mày thất sắc, chiếc mặt rỗ cau có lại càng thêm khó nhìn.

Ma Đại Nhân lại hậm hực nói:

- Lần trước, bệ hạ nhờ bản tông chủ làm một việc mọn đó thì bản tông chủ nhút nhát phải hoàn thành. Hiện nay tôi đã dò biết chỗ ở của thằng Hải Ma, nếu bệ hạ mà cần thì đêm nay sẽ bắt con Bích Cơ dâng cho bệ hạ, đồng thời bản tông chủ có thể dùng một thứ thuốc kích thích cho nó tự nhiên phải sa vào lòng bệ hạ.

Cặp mắt của Hoàng đế bỗng sáng lên:

- Vậy thì Ma Đại Nhân muốn ta báo đáp ra sao?

Ma Đại Nhân cười một nụ cười khô khan:

- Vô Hồn tông lâu nay cứ ngụ ở hoang vắng, không còn nhân tính nữa, thất tình lục dục, hỷ nộ ái ố đối với chúng tôi không thành vấn đề nữa, vì vậy, ha ha... Bản tông chủ không đòi điều kiện, chỉ tùy nơi bệ hạ...

Nói rồi ngoảnh mặt vào rừng, vỗ tay ba tiếng, từ trong đó có một người thiếu nữ yếu điệu bước ra.

Người này khẽ cúi đầu xuống đất, trên mình mặc một chiếc áo trắng, có hai tay áo rộng thênh thang, bay lất phất trong gió lộng, thoáng nhìn qua như hình ảnh một người mỹ nữ mờ ảo trong một bức tranh tuyệt sắc.

Đường Luân nhận biết người này chính là thiếu nữ áo trắng trong cổ mộ.

Hôm nay nàng trang điểm cực kỳ diễm lệ, đôi môi tươi thắm như hoa mới nở, làm cho Hoàng đế phải ngơ ngẩn tâm thần.

Ma Đại Nhân nói:

- Đây là tiểu nữ của tôi, bệ hạ cảm thấy thế nào?

Hoàng đế đưa mắt nhìn tấm thân kiều diễm của thiếu nữ, mồm lẩm bẩm:

- Tiểu thơ quả thật sắc nước hương trời, không hổ là danh môn chi nữ.

Từng cơn gió lộng trong rừng sâu thổi tới, làm cho mái tóc đen huyền của thiếu nữ tung bay trong gió, càng làm cho Hoàng đế như người mất vía bay hồn.

Hoàng đế nổi lên một chuỗi cười khoái trá, bế bổng lấy thiếu nữ áo trắng rồi lui gót vào rừng.

Thiếu nữ ném cho Ma Đại Nhân một cái nhìn bi thiết, nhưng Ma Đại Nhân trừng mắt làm cho nàng cả sợ.

Bọn Cẩm y thị vệ liền nối gót theo Hoàng đế, trong chớp mắt nơi ấy chỉ còn một mình Ma Đại Nhân mà thôi.

Bọn họ đi rồi, Ma Đại Nhân mới ngửa cổ cả cười, giọng cười thật là khoái trá, lấy làm đắc chí với cái xảo kế của mình. Bỗng nhiên tiếng cười ngưng bật, lão nhìn chăm chập vào bụi cây chỗ Đường Luân đang nấp, nói rằng:

- Thằng nhỏ kia hãy bò ra đây. Mi ngỡ rằng mi trốn ở trong đó mà ta không biết à? Người của Vô Hồn tông đâu, sao chẳng trói đầu nó cho ta?

Câu nói vừa dứt thì sau gáy của Đường Luân tiếng gió nổi lên vù vù.

--- o O o ---